



Пейо Яворов

Видения

Небе – куршумена безкрайност – отразено  
през ледена кора в куршумени води.  
Самотен коленичил на леда, смутено  
през него гледам аз: ни слънце, ни звезди, –  
ни ден, ни нощ, – безцветян здрач – мъгла. Безцветни,  
край отражението мое сенки рой  
минуват и не спират: сенки мимолетни,  
залутани безцелно, жадни за покой.

Аз виждам своя образ там: изпод водите  
държат подводни храсти в кървави бодли  
челото изранено. Съскащи и зли,  
през моите уста на хаоса змиите  
подават сноп езици. Камък там лежи,  
и камък остър на гърдите ми тежи.

Не съм аз там – не съм това – не съм!... Безцветни  
край сянката ми шетат сенки рой,  
залутани безцелно, жадни за покой...  
Минуват сенки: в погледите мимолетни  
и съжаление и уплах се чете.  
Минуват, заминуват и не спират те.

КРАЙ

Източник: Словото

**Публикация**

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набирание: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7104>]